

HET TREKSTATION NOORDWIJK.

ET groote ingenomenheid verwijzen wij onze lezers naar den oproep van de heeren Verwey en Brouwer op blz. 179 van deze aflevering. Het gaat niet aan, om te wachten tot Rottum vrij komt voor de vogelstudie. Wie weet hoe lang wij daar nog op moeten wachten. Daarom hebben Jan Verwey en zijn vrienden besloten, om nu alvast een begin te maken en een volledige dienst te organiseeren om ten minste gedurende de meest indrukwekkende weken van den trektijd dag en nacht onafgebroken waarnemingen te doen langs de duinen bij Noordwijk. Verwey heeft in den loop der jaren de overtuiging gekregen, dat het daar stellig de moeite loonen zal en hij kent de strategische punten, waar met het meeste succes kan worden gewerkt.

Het komt er nu maar op aan, om een voldoende aantal waarnemers te krijgen. Bestond er nu maar een Octobervacantie, dan was de kans daarop al groot genoeg, maar toch hopen wij dat we voor één maand genoeg medewerking zullen vinden. Als ieder, die de gewone vogels goed kent, zich eens een of meer dagen beschikbaar kon stellen, dan kunnen zeker het noodige aantal wachtbeurten worden vervuld. Voor zoover de noodige hulpmiddelen, vooral kijkers, ontbreken, zullen die wel door de wakkere stichters van het station worden verschaft. Ook voor logies en voeding wordt gezorgd. Ik zou mij al zeer vergissen, indien de eenige honderden guldens, daarvoor noodig, niet blijmoedig werden bijeengebracht door hen, die niet alleen belang stellen in de vogels, maar ook de vreugde gevoelen van iets nieuws en flinks te helpen bevorderen, te meer daar het initiatief is genomen door vertrouwde en geestdriftige onderzoekers.

Het werk zelf behoort wel tot het allerheerlijkste wat men kan beleven. Denk maar eens aan heldere, pittige Octobermorgens, het landschap prijkend in de schoonste kleuren, de lucht vervuld met allerhande geluid, vooral van de dolle onrust der kraaivogels. De boschkant zit vol met lijsters van allerlei soort. Tjuikend en knutterend, lokkend dansen troepjes van vinken, kneutjes, sijsjes door de lucht. Meezen roeien met veel misbaar en kunnen niet opschieten. Een verlaten vogeltje zit in den top van een struik te schreeuwen om zijn gezelschap. Een sperwer gluipt langs de heggerank. Een paar boomleeuweriken zeilen zingend over de duinvallei. Als we tegen den middag door de duindoorns of door de helm wandelen, vliegen telkens kleine zangertjes op, die daar rustten. Ze hebben weinig te vertellen en zoeken zoo gauw weer dekking, dat we amper tijd hebben om ze te herkennen. Als de avond valt roepen ze elkaar toe om verder te gaan en gedurende den nacht hebben wij te letten op al de geluiden van de verschillende reizigers, en je moet al een heele baas zijn in de vogelkunde, om daarvan al maar het derde deel te kunnen herkennen. Maar dat is altijd toch beter dan niets en als we er nooit aan beginnen komen we ook nooit verder. Natuurlijk zal ons station ook niet meteen den eersten keer de beste een volledig beeld

kunnen leveren van den vogeltrek in October langs de Hollandsche kust, maar het zal toch altijd beter en vollediger zijn, dan wat we er tot nu toe van wisten.

En bovenal het is een eerste stap naar de verwezenlijking van het denkbeeld, dat wij het vorig jaar opperden: het organiseeren van een station voor vogelstudie op het eiland Rottum, waar het heele jaar door zou worden gewerkt. De vogeltrek toch duurt het heele jaar door, geschiedt dus onafgebroken door den loop der eeuwen. De voorjaarsstrek is nog niet afgelopen of de najaarsbeweging is alweer begonnen en alleen door het verschijnsel nauwkeurig en voortdurend te bestudeeren, kunnen wij de beteekenis ervan doorgronden. Gätke heeft dat geprobeerd op Helgoland. Na hem is slechts hier en daar op dezelfde wijze gewerkt, vooral in Engeland, waar door Eagle Clarke een jaar waarnemens werd georganiseerd op Fair Isle. Laat ons hopen, dat de maand van Noordwijk moge leiden tot de inrichting van een permanenten dienst op Rottum. Laat niemand zich te klein of te groot achten, om hieraan mee te doen. Er zijn meer vogelkenners in ons land dan men wel zou denken, en het moet voor allen wel iets zeer aantrekkelijks hebben, zich eens een dag of twee drie vrij te maken uit de gewone bezigheden, om mee te doen aan deze zeer sympathieke kustwacht.

JAC. P. THIJSE.

HERFSTAVOND OP DE PLASSEN.

EEN zachte koelte uit het noord-oosten doet het groote watervlak nauw merkbaar rimpelen. Groote grauwe wolkevaarten drijven hier en daar droomerig voort; in fel contrast met den zeldzaam helderen hemel, als een herinnering aan den langen tijd van gure, met ijskoude regen gemengde windvlagen, die het thans zoo rustige water voortjoegen klotsend en schuimend, terwijl de aanstormende golven, witgekuifd, neerbeukten het broze riet en de groote zudden deden deinen op hun geweld.

De zon, reeds in het Westen, bestraalt met vriendelijk licht de bruingele rietlanden; donkerblauw teekent zich aan den overkant het landschap tegen de lucht af, de torenspitsen, boomtoppen en molenwieken zoo scherp alsof ze uit blik zijn gesneden; als een bruinige streep geeft het riet de scheiding tusschen land en water aan.

Een eindweegs op de watervlakte vertoonen zich een aantal donkere, ineengedoken, haast bewegingloze gestalten onmerkbaar van plaats veranderend; dan plotseling slaat er een de lange wieken uit en eensklaps stijgt de heele meeuwenfamilie hoog omhoog, waar de zon hun somber grauw in zilverwit verkeeren doet. Dwarrelend in de blauwe luchten schijnen zij geen gewicht te bezitten, krijschend en schreeuwend met hun honderden geluiden verscheuren zij eenige oogenblikken de stilte, om zich dan één voor één bedaard te laten neerzeilen, met als verstijfde wieken, op den effen waterspiegel, die hen, zonder